

дел 15

По еден месец поминати во Вавилон, Александровата експедиција почнала да се подготвува за нови истражувања. Од 330 до 328/327 година експедицијата ги посетила Персеполис - каде ја оставил својата жена Барсина и синот Херкул, заедно персиската царица мајка Сизигамбис, Екбатан, Хирканија (на југот од Каспиското Море), Арија, Дрангијана, Аракозија (Авганистан), Гедрозија (Белуџистан), преминот Паропамис (Хинду-Куч), Бактријана (Северен Авганистан), другиот премин преку Оксус (Амур-Дарје), Согдијан (Туркестан), Мараканда (Самарканда) и третиот

премин преку Јаксарт (Сир-Дарје), подготвувајќи се во пролетта 327 година да преминат во Индија.

Според Калистен, Александровиот историчар, по освојувањето на Бактрија, Александар се оженил по втор пат, сега со принцезата Роксана, ќерка на бактрискиот принц Оксидарт и неговата малезиска жена. Роксана имала совршено убаво тело, црти на лицето, долги коси црни очи - посветли од свила, прав и тенок нос - нежно споен со усните, убав врат и грациозни раце, кој не можел да ги изваја најдобриот вајар. Лицето и целата нејзина појава имале нешто волшебено и оние кои ја виделе се согласувале дека низ целото Персиско царство не виделе поубава жена. Оваа принцеза

Трагајќи по легендите, лагите и мотивите, откривме дека сè се знае уште пред Исус, сè е дело на Македонците и дека 20 века се развивале само техниките. Истовремено се вршела смислена девалвација, деградација и геноцид врз Македонците.

Македонија како најстара држава на континентот, на светската цивилизација ѝ подарила голем број светски вредности, значајни за светската цивилизација.

Македонците како најстар народ на планетава Земја, создале и оставиле големи траги на разработени правила и принципи со својата мудрост, логика, градителство, воинственост и дипломатија.

Македонската писменост, култура, уметност, музика, право и просветленост се први кои на светот му биле понудени во целиот свој сјај.

Македонецот Александар е еден од многуте македонски цареви кој го задолжил светот, но и Македонците, бидејќи го зачувал нивниот идентитет.

Книгата претставува пророштво за иднината и фенер за просветление.

Наша цел беше пред македонската и светската јавност да обелодениме нови автентични докази за македонскиот цар кој бил од Бога определен да прави чуда на Земјава и на видлив начин сите народи на светот да ја почувствуваат благоста Божја.

го освоила срцето на Александар и тој направил величествена свадба, назначувајќи ја и неа за царица, додека Барсина се помирила со губење на местото прва негова жена.

Големото кралство на Персија било освоено, но Александар не бил задоволен. Тој сакал да го истражи целиот населен свет од источниот крај сè до Светското Море. Тој се подготвувал за раководење со новите богати области, но за тоа си оставил малку време. Неговиот немирен дух го терал кон нови задачи. Затоа од Хиндукуш тргнал со својата експедиција во тропски топлата рамнина на индиската висорамнина.

Големата река Инд прекрасно течела пред вратите на Индија со своите жолти

Од книгата на
Пандил Костурски и
Ристо Поповски
"Александар Македонски
Македонизам"

води кон југ. Дење и ноќе се слушале секирите на столарите кои правеле голем мост преку кој требало Александар да тргне во нови авантури. Уште една втора река преминале, но овој пат имало голем отпор бидејќи на другиот брег ги чекала невидлива армија на некој индиски крал. Индиецот одбивал да ја прими експедицијата во својата земја, не им признавал суверенитет и одбивал да плати данок.

Тука походот на Александар бил отежнат, иако Македонците на левиот брег од реката имале 6.000 пешадијци и 5.000 коњаници. Пред нив стоеле како страшен ѕид двесте борбени слонове. Од високите корпи се слушале силни труби, чиј глас се мешал со рикањето на слоновете, кои изгледале застрашувачки со своите огромни заби.

Александар го напуштил местото преку некој премин и го нападнал противникот од страната која не била по-

криена со слонове.

Самиот овој настан Александар го опишал со зборовите:

"Во една олујна ноќ јас марширав бесшумно со еден дел од моите трупи по должина на реката. Тогаш со сплав се префрливме на еден речен остров отспротива. Од страшната бура реката силно се разбранува; Од гром беа убиени повеќе мои луѓе. Сплавовите беа уништени. За да стигнеме на другиот брег, ние моравме да ја минеме водата која ни достигаше до градите. Тогаш со моите коњаници тргнавме во напад и ја отфрливме назад претходницата на непријателот. Наскоро го видов непријателот со целата негова борбена сила и слоновите. Јас го нападнав неговото лево крило. Непријателот се повлече назад на своите слонове, тогаш настана жестока борба гради в гради".

Осум часа подоцна непријателот бил победен. Исправен и спокоен индискиот

крал стапил пред победникот. Како сакаш да те третирам? - Како крал! гласел гордиот одговор. Тогаш заробеникот го добил назад неговото кралство, но морал да ја признае власта на непобедливиот македонски цар.

Според Ристан, Александровиот јасновидец, по освојувањето на градот Магаа и заробувањето на неговата кралица Клеофис, која била убава, нежна и храбра, со голема војничка дарба, застанала во одбрана на својот народ. Александар извесно време спиеел со неа и таа по девет месеци му родила син кого го нарекла Александар.

Ден по ден, во текот на девет седмици без прекин, паѓале индиските летни дождови како порој од небото, а македонската експедиција не запираше. Македонците марширале околу 18.000 км и сакале да си одат дома. Александар ги повикал офицерите и им кажал дека се наоѓаат пред влезот на чудесната земја Индија.

Александар им раскажал за невидените богатства кои лежат таму и за непроценливоста на таа земја. Но, пред реката Ганг тој се почувствувал како да е далеку од брегот на некое море и им рекол дека тоа ќе треба да биде крајна цел на нивното патување.

Одговорот на тоа било молчењето, бидејќи војниците се плашеле од одењето во непознатата далечна територија. Најпосле еден од главните луѓе се осмелил да отвори уста и да му каже на царот: "Македонците веќе долго време не се дома. Тие имаат носталгија за своите татковци и мајки, жени, деца и сакаат да се вратат. Тие сакаат остатокот од животот кај нив да го помнат".

На бреговите на Хифазис дванаесет постари луѓе им ги нацртале границите на кралството. Кога ја виделе огромната територија, експедицијата одлучила да тргне назад, додека Александар отишол во неговиот логор на брегот. Тој сакал да ги посети двата града кои биле основани од него; едниот Никаја бил подигнат во спомен на неговите победи, а другиот Букефала во спомен на неговиот коњ Букефал.

Таму Александар одлучил дека мора да се вратат, но не по истиот пат по кој дошле, туку наредил да се изгради една флота со која тргнал со главнината од војската по реката Инд кон јужниот океан. На двата брега имало бродови кои ги придружувале. Но, најлошото допрва требало да дојде. Одејќи на запад кон дома два месеца морале да одат преку некоја непозната пустина.

(продолжува)